

KARÁCSONYI ZSOLT

Szaloncukor

Agyamat napvilágra tárom.

Először, laza mozdulattal, ahogy ezt pörgekalapos francia detektívek szokták cselekedni sokatmondó fejfedőjükkal, én is megemelem koponyám fedelét.

Lám, rögtön gőz szabadul ki, mintha egy szinte már működésképtelen presszógép nyomná ki magából utolsó leheletét, tudva, hogy nem sokáig marad köze mindahhoz, amit koffeinnek vagy porcelán kávéscsészének nevez a kulturált Nyugat.

A romlásnak indult hajdan erős presszógép épp olyan jól tudja, mint én, hogy Nyugaton a helyzet korántsem változatlan és ez a keleti tájakra is hatást gyakorol.

Megemelem koponyatetőmet, és az agy, ez a pompás, szürke jószág, ott mocoog benn, mint egy szürke ma született juhászkutya, aki csak érzékeli a fényt, de szemét még nem nyitja rá csodálkozóan a napvilágra.

Ó, te csodálatos, ma született juhászkutya, milyen jó volna, ha látnál, milyen jó volna, ha tűhegyes, még apró fogaiddal rágcsálni kezdenéd mutatóujjamat, milyen csodálatos látvány lehetne, ahogy te és a mutatóujj találkoztok!

Hirtelen rádöbbenek, az agyam csak szeretne ma született juhászkutya lenni, de a koponyatető leemelése után szinte azonnal zavarni kezdi a kinti hideg, pedig különösen enyhe ez a mostani november. Különösen enyhe az a pillanat, ami a megemelést gesztusát olyan rendkívülivé tehetné.

De a helyzetben nincsen semmi rendkívüli. Egy nem túlságosan fiatal emberi lény, aki még sohasem látott ír szettet Irországban, se dán dogot Dániában,

egy pillanatra azt hiszi, hogy az agya egy juhászcutya.
Hajtaná is el a bárányfelhőket az égről, de a bárányfelhőket
rég elfújta a szél, az a szél, ami e novemberi,
csak látszólag kellemes helyzetbe sodorta.

Ez a humanoid megemeli koponyatetőjét
és minden erejével azon van, hogy ujjával
rámutasson valamire, ami ott rejlik
az agyban, a jobb agyféltekéje mélyén,
valamire, ami nem egyéb, mint egy sztaniolba
csomagolt krétadarab egy gyerekkori karácsonyfán,
mert a boltokban, de még pult alatt sem lehetett
igazi szaloncukrot találni.

A megemelt koponyatető hirtelen kiugrik kezéből,
hosszú, zsiráfmintás lábakat növeszt,
magára hagyja a mezítlen agyféltekéket,
és csak szalad és szalad és szalad,
míg ez a vers véget nem ér.

